

КНИСТЕР

ЛИЛИ ЧУДОТО

и страхливият
Викинг

КНИСТЕР ЛИЛИ ЧУДОТО И СТРАХЛИВИЯТ ВИКИНГ

Превод: Марина Михова

chitanka.info

Забавлявайте се с Лили Чудото!

Лили прави магии от деня, в който съвсем неочаквано намери вълшебната книга до леглото си. Но да правиш магии понякога може да има доста непредвидими последици...

Този път Лили се пренася при викингите в мразовитите северни страни. Там тя се среща със страхливия Хелге, който е загубил баща си в бурното море. Няма и съмнение, че Лили веднага е готова да направи експедиция, за да го намери. Заедно с най-смелите викинги и кораба на име „Морския вълк“ тя предприема едно много рисковано приключение.

Дали ще успее да се справи с опасностите, които крие океанът?

Това е Лили, главната героиня на нашата история. Тя е горе-долу на твоята възраст и прилича на съвсем обикновено дете. Тя е такава... но не съвсем. Лили притежава нещо, което изобщо не може да се нарече обикновено, а именно: книга с магии!

Една сутрин Лили просто я откри до леглото си. Как ли се е озовала там? Тя няма никаква представа. Знае само, че разсеяната вещица Зурулунда Кноркс по невнимание е забравила книгата си. Тя знае още, че в книгата има истински вълшебства и магически трикове, дори някои от тях вече е изпробвала.

Но внимавай:

По-добре не се опитвай да ги правиш! Ако прочетеш погрешно дори една-едничка дума, четката ти за зъби ще се превърне във вещерска метла, учителката ти — в зла измамница, сладоледът на клечка — в кисела краставичка. За по-сигурно Лили не разказа на никого за магическата си книга. Може да се каже, че тя вече е една истинска тайна магьосница. Успя да опази тайната за книгата дори от по-малкия си брат Леон. А това си е сериозно постижение, защото той е много любопитен и понякога може направо да те изнерви. Въпреки това Лили много си го обича.

Така... Сега вече знаеш необходимото и историята може да започне.

ПЪРВА ГЛАВА

— Откъде си ги взела? — попита Леон много учудено Лили, която държеше в ръцете си две много странни животни. — Приличат на истински чудовища.

— Те наистина са истински! — отвърна Лили и сложи ужасяващите създания едно срещу друго върху бюрото си. — Прикрий се! — подкани тя брат си. — Ако ги пусна, със сигурност ще започнат да се бият. А сам виждаш какви страшни оръжия имат! Ще стане много опасно!

— Лили, ти пак ме лъжеш нещо! Те наистина изглеждат страшно, но не са истински чудовища. Откъде ги имаш?

— Смяташ, че не са истински? — попита Лили предизвикателно и приближи животните до носа на брат си, който много се изплаши.

И преди да успее да отстъпи назад, Лили притисна в гърдите му страховитите оръжия и извика:

— Захапете го! Разкъсайте го на малки парченца! Но моля ви да разнищете само пуловера на малкото момче, защото иначе ще имам неприятности с мама!

— Мамоооо, помощ! — разкрещя се Леон и изтича в кухнята.

Но Лили нямаше желание да плаши брат си още повече, затова остави животните в стаята си.

Тя знаеше, че мама я нямаше, затова трябваше да успокои брат си по някакъв начин.

А какви бяха тези страховити животни, които така бяха изплашили Леон? От вълшебната книга на Лили ли бяха изскочили?

Не, това бяха просто скариди, т.е. раци.

Мама ги беше купила сутринта от магазина. Със странната си форма и глава те наистина бяха достойни да участват във филм на ужасите. Екземплярите, които Лили беше намерила в хладилника, бяха малко по-големи от ръката ѝ. Ако човек не знаеше, че живеят в морето, можеше да ги вземе за насекоми с многото им крака и опасна опашка. Най-страшно изглеждаха предните им пет чифта крака. Те като че изскачаха директно от главата на морските животни. Лили не беше сигурна, дали това бяха крака или ръце. Със сигурност бяха много мускулести и здрави и завършваха с големи и страховито изглеждащи щипки. С тях животните раздробяваха плячката си. Гледката беше наистина впечатляваща. Разбира се, че раците отдавна бяха мъртви. По-точно казано, те бяха дълбоко замразени и мама нямаше да бъде никак доволна, ако знаеше, че Лили си играеше с вечерята. Но за щастие тя нямаше да разбере.

— Няма от какво да се страхуваш — успокои Лили брат си, който тя намери скрит зад кухненската врата.

— Аз съм тук и ще те пазя. Ела с мен в стаята ми да разгледаме по-внимателно чудовищата.

Леон не беше сигурен, дали да се довери на сестра си. Той се страхуваше, но в същото време беше много любопитен. Досега никога не беше виждал толкова странни животни.

— И ти няма да ги насъскаш отново срещу мен, нали? — попита той.

— Обещавам — отвърна Лили. — Аз просто исках малко да те изплаша, защото ти не искаше да ми повярваш, че са истински.

Лили хвана за ръка брат си и той доброволно я последва в стаята ѝ. Раците лежаха върху бюрото на Лили. Леон започна да ги наблюдава недоверчиво и прошепна:

— Мисля, че си мръднаха очите.

— Може — излъга Лили.

Тя също беше впечатлена от тези животни и си представяше как се среща с тях в дълбините на морето...

— Откъде ги имаш? — попита Леон и извади Лили от размишленията ѝ.

Той се опита съвсем предпазливо да ги погали по черупките, без при това да се доближава до щипките. Не се знаеше, дали нямаше да го щипнат за пръста.

— Взех животните от мама — обясни му Лили. — Нейните приятелки ще идват днес на вечеря и тя иска да им предложи нещо по-специално.

— Но това не може да се яде — взмути се Леон.

— Напротив, може! — потвърди Лили. — Мама ми обясни, че се яде месото, което е в опашката и под черупката. Разбира се, че човек трябва да купи много такива животни. Другите са в хладилника.

Леон се намръщи и извика:

— Гадост! Аз няма да ям това!

— Аз също — отвърна Лили. — Аз не съм викинг. Мисля, че само възрастните и викингите ядат такива гадости.

— Викингите?

— Да, викингите. Тези животни ги има в ледените води на морето, близо до Северния полюс. А там живеят само викинги.

— Викингите живеят под вода, така ли? — попита невярващо Леон.

— Не — засмя се Лили. — Не точно под вода, но много близо до водата и са били първите мореплаватели. Това е цял народ от мореплаватели. Въпреки, че жените им са си стояли вкъщи. Мъжете са пътували обаче редовно по вода и са плякосвали кораби дори тук в нашите райони. Един от най-ужасяващите им предводители е бил Хегар Страховитият.

— Него го знам — извика въодушевено Леон. — Виждам съм го по телевизията в рисуваните филмчета. Той не е ли приятел на Вики, викинга?

В този момент се отвори вратата. О, не! Мама се връщаше. Тя нямаше да е никак доволна, ако видеше, че Лили си играеше с храната. Тя се стрелна като светкавица и в последния момент успя да сложи морските животни във фризера. Едва тогава мама се появи в кухнята.

— Няма да ги ям, но ги видях — посрещна я Леон. — Ужасните раци с щипки, които ядат викинги.

— Раци ли? — Мама все още не се досещаше за какво й говореше Леон. Но когато той не спираше да й разказва, тя схвана и направи физиономия: — Що за страховита приказка ти е разказвала Лили този път?

Леон беше толкова развълнуван, че единственият, който можеше да е виновен за това, беше Лили с историите ѝ, на които той отново беше повярвал.

— Лили...! — упрекна я майка ѝ.

Тя беше чула, какво беше разказал Леон и знаеше, че трябва да се защити.

— Това не е така. Аз само му разказах, че скардите идват от Северно море, където живеят и викингите... и му показах два от тях, защото исках да го науча на нещо. Нали трябва да научава нови неща... но както винаги, той разбра нещата погрешно. Разбира се, че раците не ядат викинги. Точно обратното е, и...

— Добре — прекъсна я мама. — Този път по изключение Лили не те е излъгала. Защото ти е казала истината за раците.

Тя погали Леон по главата. Изведнъж Лили забърза да се прибере в стаята си, защото от разговорите с брат ѝ, ѝ беше дошла страхотна идея.

Малко по-късно тя вече тършуваше по етажерката с книгите.

— Жалко, че библиотеката е затворена по това време — измърмори тя.

Оставаше сама да си измисли, какво точно искаше да знае. Започна да размишлява. И какво ѝ хрумна?

Разбира се да направи пътешествие в страната на викингите!

Знанията ѝ се изчерпваха за жалост само с това, което беше чела от комиксите за „Хегар Страховитият“, а комиксите не отговаряха много на реалния живот на викингите. Но едно нещо знаеше със сигурност: че животът им е бил много суров. И през повечето време на годината е било тъмно и студено. С приближаването към Северния полюс, слънцето се е показвало за по няколко часа на ден. А и зимите там са много дълги. За щастие, сега беше ранна есен. Ако Лили се пренесеше сега при викингите, имаше шанс нощите да са все още малко по-дълги.

— Това е още една основателна причина да се отправя веднага на път — каза си тя. — Но какво да си облека? Със сигурност ще е много студено!

Тя седна на бюрото си, замисли се и записа на един лист от какво се нуждаеше за магическия скок. На първо място беше записала разбира се, викингско облекло. Искаше ѝ се да има нещо много специално: като например коженото палто на баба, което стоеше в килера и никой не го беше обличал, откакто тя беше починала. А на мама сърце не ѝ даваше да го изхвърли.

Щеше да вземе и колана на баща ѝ, за да го върже на кръста си, понеже палтото ѝ беше много голямо. От баща си щеше да вземе още гумените ботуши, които той държеше в градината, шест чифта плетени чорапи, които щеше да обуе един върху друг, за да могат да ѝ станат ботушите, а и за да са ѝ топли краката. С тези неща Лили се беше маскирала вече веднъж на един карнавал и си спомняше, че много се беше изпотила.

Освен това щеше да си сложи и една зимна шапка, един термос с горещ чай, няколко чифта ръкавици и скиорски очила. Щеше да вземе бинокъла и малкия компас, който беше получила за Коледа. Те щяха да са ѝ от полза, ако случайно попаднеш на викингски кораб, който беше на експедиция до Северния полюс. Поради тази причина, тя бързо замени скиорските очила с такива за гмуркане и шнорхел. С тяхна помощ щеше бързо да изплува на повърхността и да се прибере в топлата си и суха детска стая. Мислеше си, че нищо такова нямаше да се случи, но сигурното си беше сигурно.

Когато Лили беше готова със списъка, тя се отдаде на следващия проблем, който не беше никак малък: Как щеше да се пренесе в страната и времето на викингите? Ясно беше, че щеше да го направи с помощта на магическия скок. Тя го беше правила много пъти и по този начин беше преживяла най-хубавите си приключения. Но за него тя се нуждаеше от предмет, който произхождаше от точното време и място, където искаше да се пренесе човек. Това беше понякога много лесно, а понякога доста трудно. До пирамидите в Египет беше стигнала само и единствено с помощта на прахта, която беше събрала от експозицията в музея. Това не се беше оказало трудно, но да ѝ хрумнеше как да го направи, не беше никак лесно. От магазина за алкохол беше взела назаем едно шише от уиски, което беше на триста години и беше успяла да се пренесе в Дивия Запад в истински каубойски град.

Но как да стигне до викингите? Този народ отдавна вече не съществуваше, а освен това беше населявал най-северните земи. Дали не трябваше да се пренесе в Норвегия, Исландия или Гренландия? Май това щеше да е най-голямата трудност, с която Лили се беше сблъсквала досега. Дали в града нямаше някаква експозиция за викингите? За да може да използва магическия скок, тя се нуждаеше от автентичен предмет от времето на викингите. През ваканцията беше ходила с родителите си в Исландия и бяха посетили един музей на викинги. Но това беше в Рейкявик, а той беше далеко...

Или може би имаше друга възможност да се добере до истински викингски предмет?

Лили размишляваше ли размишляваше, докато най-накрая заспа. Когато се събуди посред нощ, тя се усети, че дори беше забравила да се съблече. Сънено намъкна пижамата си и се пъкна под завивките...

ВТОРА ГЛАВА

Още със събуждането си на другата сутрин Лили вече имаше идея с помощта на кой предмет можеше да се пренесе на север. Беше много лесно: трябваше да пита търговеца на риба, дали скаридите, които беше купила мама, наистина бяха уловени в Северно море. Тогава щеше да каже заклинанието, като притиснеше до сърцето си едно от рачетата и щеше да се озове на правилното място. Нямаше да се пренесе във времето на викингите, но поне щеше да е там, където преди те са си били вкъщи.

Лили влезе в рибарския магазин след един много скучен ден в училище. Тя забеляза един плакат, на който беше изобразено синьо море, в което плуваше айсберг. На него пишеше: „Директно от Северно море!“

Изведнъж на Лили ѝ хрумна, че това пътешествие щеше да е особено опасно. Магическият скок щеше да я заведе директно във водата. Тази идея ѝ беше дошла вече, когато беше сменила скиорските очила с такива за гмуркане. Но сега си зададе въпроса, колко време можеше да оцелее човек в тази ледена вода... Може би наистина беше прекалено опасно?

Лили тъкмо искаше да излезе от магазина, за да може да премисли на спокойствие, когато продавачът я заговори:

— Момиченце, какво мога да направя за теб?

— Скаридите наистина ли са хванати в Северно море? — попита Лили и посочи плаката.

— Разбира се — потвърди продавачът. — И са много пресни, защото биват замразявани още там на място от рибарите. Те взимат лед директно от айсбергите. А там има много такива.

— Наистина ли? — попита Лили недоверчиво.

— Щом ти го казвам — потвърди продавачът. — Гледал съм го и в един филм, който е сниман на кораба на точно такива рибари. Те стържеха лед от айсбергите, за да запазят стоката си прясна. Много е практично, не мислиш ли?

— Супер е — каза Лили и се обърна към вратата. — Ей сега ще се върна отново — извика тя на излизане.

Веднага щом се прибра, тя извади от шкафа термоса, който беше предвидила за топлия чай.

— Все едно. Ще ми послужи за нещо друго — измърмори тя и изтича обратно в рибния магазин.

Продавачът не можа да разбере, какво искаше Лили, но въпреки това, с удоволствие напълни термоса ѝ с автентичен лед от Северния полюс.

— От него имам предостатъчно, мило момиче! — засмя се той.

Лили му благодари и гордо отнесе скъпоценния си товар. На път за вкъщи, тя се отби до библиотеката и взе няколко книги, в които се разказваше за живота на викингите.

— Дано ледът да издържи до утре през нощта! — каза си Лили, когато се прибра вкъщи.

Утре беше събота и това беше най-добрият ден за пътешествия. Нямаше търпение!

Най-накрая времето настъпи: беше събота вечер. Лили се ослушваше на вратата, дали мама и Леон спяха вече. Пътят беше чист. Тя облече екипировката си: първо ски костюма, после още един дебел панталон и два пуловера, след това чорапите, с които едва се намъкна в ботушите на татко. Готово! Оставаха само шапката и ръкавиците,

палтото на баба и коланът на татко. Лили се чувстваше като омотан салам и едва се движеше. Но знаеше, че щеше да се приземи върху айсберг, който щеше да се носи по ледената вода и да я брули полярен вятър. Не можеше да се облече по-топло от това. Кой знае, можеше да се натъкне на някой неоткрит все още викингски род, или най-малкото на ескимоси, така се наричаха хората, които живееха на Северния полюс.

Лили хвърли последен поглед на предметите в раницата ѝ. Всичко беше наред. Провери дали плюшената мишка беше в джоба на палтото ѝ, защото трябваше непрекъснато да ѝ е на разположение, за да може в критичен момент да се пренесе бързо вкъщи. Без нея пътят ѝ назад щеше да е отрязан. Това беше и причината преди всяко пътуване да контролира, дали мишлето беше при нея. За това пътуване тя дори го беше екипирала с шал. Така изглеждаше наистина много сладко! Тя го целуна по носето и го сложи обратно в джоба на палтото си. За последен път се послуша и после отвори термоса. В ледената вода плуваше едно последно парче лед. Лили едва го улови с дебелите си ръкавици и го притисна до сърцето си. Заклинанието отдавна вече го знаеше наизуст. Тя го измърмори и... ЦАВУШ!

Лили усети как магическата сила я вдигна заедно с тежките ѝ гумени ботуши. Ушите ѝ бучаха от вятъра, а около нея не се виждаше нищо друго, освен тъмнина. Скоро усети, че става все по-студено и се усмихна. Значи беше на прав път!

Изведнъж усети ледена настилка под краката си. Беше страшно студено. Лили отвори очи, но веднага ги затвори отново, защото я заслепи ярката дневна светлина. Съвсем бавно се осмели да погледне за втори път. Всичко беше бяло!

Очите ѝ съвсем бавно свикнаха със светлината. На фона на залязващото слънце се открояваше една покрита със сняг равнина, която беше толкова красива, че Лили си помисли, че никога не беше виждала нещо по-великолепно!

Тя се завъртя в кръг с отворена от учудване уста. Имаше само сняг и пак сняг. На хоризонта се виждаше нещо синьо: морето!

Лили възкликна. Беше успяла! Беше си представяла айсберга висок и остър, но това нямаше значение сега. Може би не се беше озовала на плуващ остров, а на дълбоко вдаден в сушата залив.

Това Гренландия ли е? — помисли си Лили. След това застана на едно място и не посмя да мърда повече, защото се чувстваше като чуждо тяло сред цялото това бяло пространство. Тя имаше чувството, че притеснява чистата природа дори с дъха, който излизаше от устата ѝ. Бавно и колебливо реши да тръгне напред към синия хоризонт. Метър след метър стъпките ѝ ставаха все по-големи и бързи. Тя все по-уверено се беше устремила към морето с огромните си ботуши. Почти беше започнала да тича, но хоризонтът изобщо не се приближаваше. Тя тичаше и тичаше.

Имаше чувството, че се намира в сън, в който с всички сили се мъчеше да се помръдне от мястото си, но не успяваше.

На Лили изведнъж ѝ стана смешно, защото ѝ хрумна нещо: тук нямаше нито викинги, нито ескимоси, но ако някой очакваше посещение за вечеря, със сигурност щеше да види още на закуска, как гостите бавно се приближаваха.

Вятърът донасяше шума на морето. Това я караше да върви още по-бързо, въпреки че беше вече много изморена. И изведнъж се озова на ръба на една пропаст, която се състоеше от блестящ, леко синкав сняг. Лили легна по корем и се доближи съвсем близо до ръба. Само така можеше да се осмели да погледне надолу. Там страховито бушуваше прибой. Вълните непрекъснато се разбиваха в стръмната стена на айсберга. Лили можа да види дори птици, които се спускаха с главата надолу към водата и след минута излизаха с риба в човките си. Това беше спираща дъха гледка, да гледаш така отгоре пърхащите с

крила птици! Дори и само заради това си заслужаваше да направиш такова пътуване.

— Хей, вие! — извика Лили на птиците. — Вижте колко съм високо!

Тя не усети как минава времето. Толкова ѝ харесваше да наблюдава как птиците си набавяха храна. Изведнъж се чу ужасяващ трясък. Лили бързо се изправи. На около двадесет крачки от нея ледът се беше пропукал. Процепът не беше повече от десет сантиметра, но ставаше все по-голям. Не на ширина, а на дължина. Като пукаше линията се удължаваше на зигзаг. За секунда Лили остана като вцепенена, но после като светкавица я връхлетя мисълта: трябваше да се махне незабавно! Трябваше да тича, за да се спаси. Трябваше да се отдалечи от ръба на пропастта и цепнатината. От време на време се осмеляваше да се обърне назад. Беше изминала много метри, но цепнатината я следваше по петите, като нарастваше с невероятна скорост. Лили я виждаше вече почти до себе си. Струваше ѝ се, като че ли се надбягваха. Лили тичаше ли тичаше, а с ръка отчаяно се опитваше да напипа плюшеното мишле. Но дебелите ръкавици не влизаха в джоба ѝ. Трябваше да ги свали! Междувременно се питаше, какво ли щеше да се случи, ако ледът се счупеше, преди да е успяла да каже заклинанието? Защото на нея ѝ беше ясно, че част от айсберга щеше да се откъсне и да падне в морето. Беше го виждала по телевизията. Професионалистите казваха, че „айсбергът се размножава“. Това

означаваше, че една малка част от него се отцепваше и поемаше своя собствен път в морето. Но щеше ли при това да повлече и Лили надолу в бездната? Дали стоеше на правилната страна? Само ако знаеше, коя част щеше да се счупи, щеше да скочи върху другата част и да бъде в безопасност. Най-накрая, след много мъки, тя държеше вече в ръка плюшеното си мишле. Тъкмо искаше да каже заклинанието и една част от айсберга се срути точно до нея и с ужасяващ грохот падна в морето. Частта беше по-голяма от футболно игрище и като потъна, предизвика толкова високи вълни, че те почти стигнаха до ръба на айсберга. След това изплува отново като коркова тапа, залюля се няколко пъти и заплува величествено.

— Приятен път! — извика Лили. — Успя да ме изплашиш до смърт!

Лили все още държеше в ръка плюшеното мишле. В бързината си беше изгубила дясната ръкавица.

— Тя ще плува заедно с айсберга — каза Лили на мишлето и добави: — Сега трябва да се махна оттук!

Тя притисна играчката до сърцето и хвърли последен поглед към бялото великолепие...

Но какво беше това? На отчупилият се ръб се подаваше нещо. Беше голямо колкото тава, но кръгло и шарено.

— Викингски щит! — извика Лили и прибра мишлето в джоба на палтото си.

Легна по корем и се промъкна отново до ръба на пропастта. Трябваше да се наведе много напред, за да успее да вземе щита. Дали беше разумно да го прави? Но любопитството ѝ надделя над страха и Лили се присегна, за да го вземе. За щастие той се отдели много лесно от леда. След това предпазливо пропълзля назад. Успя!

Лили веднага разбра, че предположението ѝ беше правилно. В ръцете си държеше истински викингски щит. Разбира се, че тя веднага забрави за магическия скок, с който искаше да се върне вкъщи.

Много добре знаеше какво се беше случило с този щит: някой викинг го беше изгубил преди много години. След това върху него се беше натрупал лед и той е бил погребан. Със счупването на леда, той отново се беше появил на бял свят. Притежателят му със сигурност отдавна не беше вече между живите, помисли си Лили. Но тогава изведнъж ѝ стана много горещо: това беше! С негова помощ щеше да се пренесе във времето на викингите! На мястото и във времето, от което произхождаше щитът. Точно това беше, което искаше тя!

— Викинги, идвам! — извика тя и без да се колебае притисна щита до сърцето си, затвори очи, измърмори заклинанието и... ЦАВУШ!

ТРЕТА ГЛАВА

След няколко мига Лили отново почувства почва под краката си. Във въздуха се носеше миризмата на дърво. Тя отвори очи и видя, че се беше озовала в тъмно помещение с нисък таван. В единия му край имаше купчина дървени отломки и дъски. Не далече от нея имаше възрастен, странно изглеждащ мъж, който се беше навел над масата и работеше нещо. Лицето му почти не се виждаше от дългата му коса и рошавата му брада. Как можеше да работи на такава оскъдна светлина? Навсякъде хвърчаха стърготини. Мъжът непрекъснато въртеше в ръката си някакъв предмет и Лили забеляза, че това беше щит. Едва сега тя видя цяла купчина щитове в другия край на стаята. Тя се замисли: щом магическият скок я беше довел тук, значи собственикът му или беше живял тук, или просто щитът е бил изработен на това място. Беше се озовала във викингска работилница, където се правеха щитове! Мъжът беше толкова съсредоточен в работата си, че дори не забеляза момичето. Лили се опита да се измъкне през входната врата, за да може след това да почука и да влезе. Не ѝ се искаше да обяснява, как така се беше появила от нищото.

Но когато отвори вратата, в стаята влезе светлина и мъжът се стресна уплашено.

— Добър ден! Аз почуках два пъти — започна да обяснява Лили.
— Но Вие не ме чухте. Аз се казвам Лили.

— Дано морето да е с нас — отвърна мъжът с дълбок глас. — Аз не те познавам. Как се озова тук? Към кой род принадлежиш? Защо не носиш викингски шлем? И от кожата на какви животни е направено палтото ти?

Лили влезе бавно в стаята, за да си спечели време, понеже не знаеше какво да отговори. Затвори вратата след себе си и мразовитият студ остана зад гърба ѝ.

— Аз идвам от Гренландия — започна Лили. — По погрешка се озовах на един айсберг, който се отцепи и аз не успях да скоча обратно. Така се озовах при вас.

— Това е грешка, която правят само децата — изръмжа старият мъж. — Сигурно си голяма късметлийка. Досега не съм чувал някой да е оцелявал при такава ситуация. Ти си една късметлийка от Гренландия, където през лятото земята е толкова зелена, че рибите искат от радост да изскочат на сушата. — Гласът му звучеше вече малко по-приветливо. — Добре дошла при Гунар Щитоправец. Ти ще донесеш щастие и топлина в дома ми! А твоят шлем...?

— Шлемът ми ли? Той е...

Лили не успя да довърши, защото в този момент вратата се отвори и едно малко момче нахлу в стаята като затръшна вратата след себе си.

— Колко пъти да ти казвам, че трябва да чукаш! — скара му се Гунар.

Защо ли на Лили това ѝ беше до болка познато...

Но опитите за възпитание на Гунар изобщо не трогнаха малкия:

— Гунар, помощ! В къщата ни има страховито чудовище. Трябва да дойдеш и да го прогониш, докато не е причинило ужасни неприятности!

— Що за опасно чудовище би успяло да се промъкне в къщата ни? Или си оставил вратата отворена, така че някоя бяла мечка се е промъкнала и е изяла провизиите ни.

— Не, това не е бяла мечка. То е... — гласът на момчето ставаше все по-тих, така че едва се чуваше вече. — То е мишка.

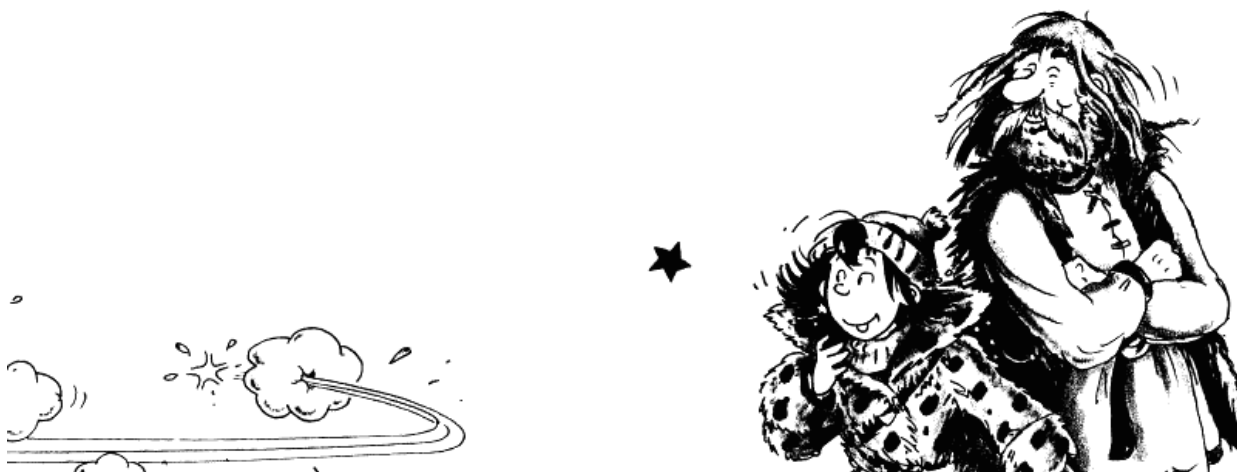
— Мишка ли? — засмя се Гунар.

— Да, мишка. Аз толкова се изплаших! Може би е бойна мишка...

— Бойна мишка? — попиша невярващо Гунар.

— Те могат да бъдат много опасни... искам да кажа, ако станат големи. Освен това ме е страх да не ме ухапе!

— Да те ухапе? — попита Гунар. — Ха, ха, ха — смехът му ехтеше като буря и вулкан в едно. — Бойна мишка!

Сега и Лили започна да се смее, защото момчето толкова приличаше на брат ѝ Леон. Когато смехът на Гунар утихна и се чу само кикотенето на Лили, момчето забеляза, че в стаята имаше и чужд човек. То я погледна с широко ококорени очи. Отново се изплаши, изхвърча навън и извика:

— Коя е тази? Що за странно животно е метнала на гърба си?

— Това е едно най-обикновено кожено палто — обясни Лили.

Но малкият беше изчезнал, за да се скрие и да бъде в безопасност. Лили затвори вратата и погледна Гунар въпросително.

— Това е Хелге! — обясни той. — Той толкова лесно се плаши, че всички го наричат Хелге Страхливият. Наистина може да ти стане жал за него. Понякога се смее на страха му, въпреки че цялата тази история е много тъжна.

Викингът изглеждаше наистина съкрушен и Лили се зачуди, дали това в очите му не бяха сълзи.

— Такива са малките — успокои го Лили и се сети за Леон.

— Но той наистина е много страхлив и няма никаква сила — отвърна Гунар и добави с въздишка. — Направих всичко това, за да съм му като истински баща...

Лили не разбра нищо, но си замълча. Гунар въздъхна още веднъж и продължи:

— ... и майка.

Лили не знаеше какво да каже. Малкият Хелге нямаше нито майка, нито баща. Това беше ужасно!

Гунар изръмжа тихо:

— Баща си не е виждал никога, защото беше на дълъг път, когато Хелге се роди. Но той така и не се завърна...

Гунар преглътна и направи дълга пауза. Още преди Лили да успее да попита, какво се беше случило с майката, Гунар намери сили да продължи:

— Съдбата беше наистина жестока и несправедлива с Хелге, защото майка му почина още при раждането му. Затова не е чудно, че момчето е такова...

Лили почувства, че буца засяда на гърлото ѝ, защото ѝ стана мъчно за момчето и тя се засрами, че преди малко му се беше присмяла. Тя започна да си играе с щита, който Гунар едва сега забеляза.

— Откъде имаш този щит? — извика Гунар много развълнувано. — Ако знаех, че е невъзможно, щях да твърдя, че аз съм го правил. Нека да го разгледам!

Лили му го подаде и той започна да го върти в ръка. Когато заговори отново, гласът му беше вече по-ведър:

— Сега съм сигурен, че съм го правил аз. Преди много години го направих за нашия вожд, бащата на Хелге. — Като погледна Лили в очите, я попита. — Откъде го имаш?

— Беше върху айсберга, на който скочих — запъна се Лили, изчерви се, защото знаеше, че не казваше истината.

Гунар все още претегляше щита в ръката си и каза:

— Вярвам ти, но как е възможно това? Това е щитът на нашия обичан вожд, няма съмнение. И е изработен от мен. Но някои от знаците върху него са ми непознати. Странно! И казваш, че си го намерила върху айсберг...?

— Точно заради него скочих върху айсберга — й хрумна на Лили.

— Ако щитът е бил в леда или на айсберг, това означава, че бащата на Хелге го е оставил като знак по пътя си — замисли се Гунар.

— Точно като писмо в бутилка! — извика Лили въодушевено.

— Писмо в бутилка? — не разбра Гунар.

Как можеше да я разбере, като викингите не можеха нито да пишат, нито бяха виждали бутилки.

Но Гунар нямаше време да разсъждава върху това, защото го занимаваше собствената му теория.

— Трябва да кажа това на Ласе и останалите. Откакто бащата на Хелге изчезна, Ласе ни е вожд. Той ще е такъв, докато порасне Хелге и да може да поеме по стъпките на баща си. — Гунар подскочи. — Ела, заедно ще съобщим новината на останалите...

Малко след това те се озоваха в палатката в селото, където се бяха събрали много, огромни мъже. Лили беше много впечатлена, но се чувстваше доста неловко сред тези груби великани със страшни гласове. Палатката беше направена само от платно и беше много дълга. Тук се провеждаха събранията на племето. Това беше нещо като нашия парламент. Тук се приемаха закони и се водеха съдебни дела. Лили изобщо нямаше право да присъства на едно такова събрание. В него имаха право да взимат участие само най-смелите мъже от племето. Те се събираха не само, за да раздават правосъдие, а и когато някой искаше да направи важно съобщение. Това имаха намерение да направят Гунар и Лили. Палатката беше препълнена с хора. Мъжете се поздравяваха с „Да бъде благословен айсберга, рибарю!“, или с „Бяла мечка да не те застига!“. Потупваха се по раменете и то толкова силно, че дори приклякваха, или удряха главите си една в друга. На няколко пъти Лили трябваше да отскача настрана, защото имаше опасност тежките викинги да я смачкат при силните си прегръдки. Всички бяха много шумни и груби, но въпреки това имаше някаква сърдечност. Всички бяха много развълнувани. Новината за чужденката, която беше намерила считания за загубен щит на предишния вожд се разнесе навсякъде. Вождът беше все още жив! А и щитът му беше изрисуван със странни знаци! Всички искаха да го видят. Лили едва успяваше да се спаси да не бъде премазана от борещите се за щита викинги. Тя коленичи и пропълзя незабелязано между краката на мъжете. Едва сега успя да разгледа всичко на спокойствие.

В средата на помещението гореше огън. Той едновременно го топлеше и осветяваше, защото палатката нямаше прозорци. Отгоре на

покрива имаше малка дупка, от която влизаше свеж въздух. Когато я видя, Лили си спомни за учителката си по английски, която обясняваше, че английската дума за прозорец е взета от викингите. „Window“ означаваше око, през което влиза вятър. Лили се усмихна при мисълта, какво ли щеше да каже г-жа Грах, ако можеше да види тази палатка?

Помещението се напълни, всички бяха пипнали и разгледали щита и мъжете се приближиха до огъня. Те бяха облечени в дебели палта, повечето носеха характерните викингски шлемове и имаха рошави, червени бради.

Лили се огледа. Беше се приспособила към оскъдната светлина. Само пушекът от огъня дразнеше очите ѝ.

— Нека морето, вятърът и времето са с вас! Аз Гунар Щитоправец, имам да ви казвам нещо много важно — взе Гунар най-накрая думата. — Тази късметлийка...

Той започна да се озърта и да търси Лили.

— Къде е тя?

Тогава един от великаните посочи към Лили, която се беше скрила в един ъгъл зад широките гърбове на викингите.

— Ето я! — изръмжа той и докато тя се осъзнае, той я вдигна и я пренесе над тълпата. Всички я хващаха и предаваха по-нататък. Държаха я или за палтото като заек, или за краката като жаба.

— Бъдете по-внимателни! — извика Гунар. — Каквито сте грубияни, ще ѝ счупите нещо.

Той пое Лили и я сложи нежно на едно столче до себе си.

— Така, ще започна отначало — изкашля се Гунар и направи пауза, докато всички утихнаха. — Тази късметлийка попадна при нас, защото морето ни я доведе върху едно парче лед. Тя донесе със себе си щита на бащата на малкия Хелге, който ние познаваме под името Хелге Страхливият. Това без съмнение е щитът на смятания от нас за мъртъв, наш вожд. В това съм напълно сигурен, защото аз съм го правил. Знаците и украсата по него са правени в последствие и са ми непознати. Може би има някой сред вас, който да знае значението на рисунките. Така че, погледнете ги!

Гунар подаде щита на съседа си и така той започна да обикаля сред всички.

— Със сигурност са изобразени китове — каза някой от последния ред, а друг добави с груб глас:

— Различавам и прелетни птици!

— Това може да е съзвездието на Морския тюлен. По него се ориентираме, когато искаме да отидем в Гренландия — обади се друг.

— Ако не се лъжа, това трябва да са летящи риби — добави четвърти викинг.

— Или плуващи птици — обясни един дребен, дебел мъж.

Докато околните размишляваха какво можеше да е изобразено на щита, на Лили ѝ дойде една идея. И тя беше разучила щита много обстойно. Но знаците ѝ приличаха единствено и само на хубава украса. Едва сега викингите я бяха навели на мисълта, че това можеше да е един вид картинно послание. Жалко, че не можеше да види щита сега, защото той все още се предаваше от ръка на ръка. Хрумна ѝ какво можеше да означава. Но не искаше да се прави на неучтива и реши да изчака.

Тогава откри малкия Хелге, който си проправяше път през тълпата. Тя скочи от стола и се запъти радостно към него. Но Хелге неслучайно беше кръстен Страхливият. Той побягна изплашено. Лили се замисли. Съблече палтото си и се затича след него. И действително: Когато Хелге се обърна и я видя без палтото, той се спря колебливо. Лили му подаде една дъвка. Хелге поклати срамежливо глава. Но когато

забеляза преувеличеното въодушевление на Лили, когато самата тя лапна една дъвка, той също се осмели да опита.

— О, рибата е сладка на вкус — каза той и започна да дъвче.

Разбира се, че момчето не знаеше какво е това дъвка.

— Колко дълго трябва да дъвча сладката риба? — попита той.

— Колкото си поискаш. Тя няма да намалее. Това е една вълшебна риба от Страната на сладкишите — излъга го Лили.

Това май се хареса на Хелге, защото той ѝ позволи дори да го погали по главата.

— Може ли отново да си облека палтото? — попита Лили, която беше започнала вече да зъзне. — То просто е направено от кожата на животно, което ти не познаваш.

— И то със сигурност не е живо, нали? — поиска да се убеди Хелге.

— Да, честна дума — потвърди Лили и облече палтото си. — Ако искаш, може да го погалиш. Много е приятно на пипане. То ми е подарък от баба ми. Аз самата никога не бих си купила нещо подобно. Но като си висеше в килера... — Лили подаде палтото на Хелге.

Когато видя, колко въодушевено започна да го гали, забрави, че ѝ беше студено и го остави да си играе с него. Можеше да се опита да се приближи до огъня. Гунар тъкмо казваше:

— Само ако знаехме, къде се намира островът, на който се е озовал бащата на Хелге, щяхме да тръгнем да го търсим...

Но Ласе, новият вожд, не беше възхитен от това предложение и грубо прекъсна Гунар:

— В това няма смисъл! Никога няма да успеем да намерим острова!

— Как е попаднал на този остров? — намеси се Лили, като се опитваше да вика колкото се може повече.

Гунар й обясни:

— По време на откривателското ни пътуване, ние открихме група от острови, на които никога не беше стъпвал човешки крак. Имаше само дървета и дори не знаем, дали почвата беше плодородна или не. Но там имаше нещо особено: малки действащи вулкани, топли извори и цепнатини, в които се събираше гореща вода. Навсякъде, където се опитахме да копаем, земята беше топла. Беше невероятно, защото навън беше ужасно студено!

— Това трябва да е била Исландия! — изплъзна се от устата на Лили. — Аз знам, че викингите първи са стъпили там.

— Какво означава това?

Мъжете бяха много объркани и погледнаха Лили неразбиращо. Гунар се съвзе пръв и продължи да разказва:

— Това беше много добра възможност за нас да си починем от дългия път и да се стоплим. Малко преди да си тръгнем, бащата на Хелге и Ласе се качиха още веднъж на най-големия вулкан, за да видят каква гледка се откриваше оттам и за да може нашият вожд да запомни къде се намират островите и следващият път да може отново да ги намери. И там...

— ... той се подхлъзна и падна в кратера на вулкана — добави бързо Ласе. — Аз се опитах да го задържа, но не успях. Нищо не можеше да се направи. Трябваше да се приберем вкъщи без него. Аз бях единственият, който можеше да поеме навигацията, а вкъщи бях избран за новия вожд.

Лили беше много радостна, че Хелге все още си играеше въодушевено с палтото ѝ и не чуваше за какво си говореха мъжете. Така той не разбра, как точно беше починал баща му.

— Ако има и най-малка надежда, нашият вожд да е все още жив, тогава трябва да го потърсим! — извика някой от тълпата.

— Но къде? — попита друг. — Океанът е толкова необозримо голям!

— Аз се наемам да потърся бащата на Хелге — извика Лили, защото имаше гениална идея.

Тя не обърна внимание на това, че всички очи се обърнаха към нея. Някои я гледаха подигравателно, други невярващо и презрително. В палатката настана гробна тишина. Викингите не можеха да повярват, че едно малко момиче с червена коса и голяма уста, щеше успее да намери в опасното и леденостудено море човек, който беше изчезнал отдавна. Но Лили не се стресна и попита:

— Имате ли предмет, който да е принадлежал на бащата на Хелге? Това много ще ми помогне при търсенето.

— Няма по-лесно нещо от това — обади се Гунар, който единствен вярваше на момичето. — Къщата му стои непокътната, откакто е изчезнал. Нищо не сме пипали.

И той изчезна, за да намери подходящ предмет, който да бъде от полза на Лили. Но Ласе не беше съгласен и изрева:

— Дотам ли стигнахме? Да пращаме дете, и при това момиче да търси някого, който отдавна е мъртъв!

Но никой не му обърна внимание, защото всички се надвикваха. Никой не забеляза, че Ласе напусна обидено палатката.

Лили реши и тя да се изпари. Но първо трябваше да получи предмета. Нуждаеше се от него, за да може с помощта на магическия скок — ЦАВУШ — да се пренесе при бащата на Хелге. Ако той беше все още жив, със сигурност щеше да се озове при него. Но нямаше как да направи магията пред очите на всички, защото те щяха да се изплашат до смърт, ако тя просто се изпареше във въздуха.

Но плановете ѝ не се осъществиха, защото още преди да се беше върнал Гунар, другите решиха в никакъв случай да не я пускат сама да търси вожд. Гунар и още няколко войни щяха да я придружат. Ласе щеше да остане в селото, за да не останат викингите и без втория си вожд. Това беше планът им и те дадоха на Лили да се разбере, че са сериозни. Тя не беше съгласна в началото, но не можеше да спори с тези страшни мъже:

— В чест на Один! Или всички, или никой!

Добре беше, че преди да тръгне на път, Лили беше прочела доста книги за викингите. Тя знаеше, че Один е бил върховният им Бог, който викингите величаеха. Така че тя се съгласи в началото против волята си, но после се успокои. Беше ѝ хрумнало, че пътешествие по море с викингски кораб щеше да е страхотно приключение. И не ѝ се искаше да го изпуска, дори и да можеше да намери вожда много по-бързо с помощта на магическия скок. От книгите знаеше как навигаторите на викингите са можели да плуват по море без компас. През деня са се ориентирали по слънцето, а през нощта по звездите, от полета на птиците, по китовете и морските течения. Неслучайно те бяха обявени за най-добрите мореплаватели на земята.

Лили имаше достатъчно фантазия, за да разбере, че знаците по щита на вожда, щяха да помогнат на навигаторите да се ориентират. Но и викингите се бяха сетили за това. По картините имаше символи от природата, а те я познаваха много добре. Те знаеха, че по слънцето човек можеше да се ориентира за посоките на света. То изгряваше от изток, на обяд отиваше на юг и вечер залязваше на запад. Но Лили имаше още един жокер: тя имаше компас! Викингите не знаеха какво е това, затова не трябваше да го показва на никого. Освен картините, той също щеше да помогне да намерят вожда. Щитът беше разделен на светла и тъмна страна. Това означаваше ден и нощ! На светлата страна имаше много слънца, които бяха на различно разстояние от хоризонта. До слънцата имаше различни животни и символи. На тъмната страна имаше съзвездия. Викингите веднага ги бяха разпознали. Лили смяташе, че беше изобразена Полярната звезда. Тя и днес е добър ориентир за моряците, защото както показваше и името ѝ, тя сочеше винаги на север. Като изхождаше от това, Лили заключи: през деня щитът трябваше да се държи така, че изобразената Полярна звезда да сочи към истинската. Когато щитът се държеше по този начин, една стрелка върху него показваше едни много развълнувани вълни. Трябваше да плуват натам. Ако се натъкнеха на високи вълни или течение, Лили щеше да бъде сигурна, че бяха на прав път. Ако се водеха по щита, трябваше да започнат пътуването си с настъпването на нощта и с изгряването на слънцето да следват полета на птиците. Те бяха

нарисувани до изгряващото слънце. Всичко беше много просто. Или най-малкото за Лили. Що се отнасяше до нея, можеха да тръгват.

Малко по-късно тя стоеше със спътниците си, най-смелите викинги, до един великолепен викингски кораб. Той беше дълъг около 20 метра. Много по-голям, отколкото си го беше представяла. На носа му имаше драконова глава. Огромната мачта с навити платна беше в средата на кораба. Хиляди въжета висяха от нея и Лили тайно се надяваше мъжете да знаят как точно да ги употребяват.

Викингите закрепиха щитовете си от външната страна на кораба. Това придаде на кораба още по-величествен вид. Лили знаеше, че по този начин викингите искаха да впечатлят противниците си. Освен това по този начин корабът беше защитен от високите вълни. Не след дълго всичко беше вече натоварено. Лили настояваше да тръгват, защото скоро слънцето щеше да залезе. Искаше й се да се сбогува с Хелге, но колкото и да го търсеха с Гунар, не можаха да го намерят никъде. Гунар не искаше да тръгва, без да бъде сигурен, че Хелге беше в безопасност. Затова реши да остане. А Ласе, новият вожд?

— Той все още е обиден, защото тръгваме на път без разрешението му — каза един от мъжете.

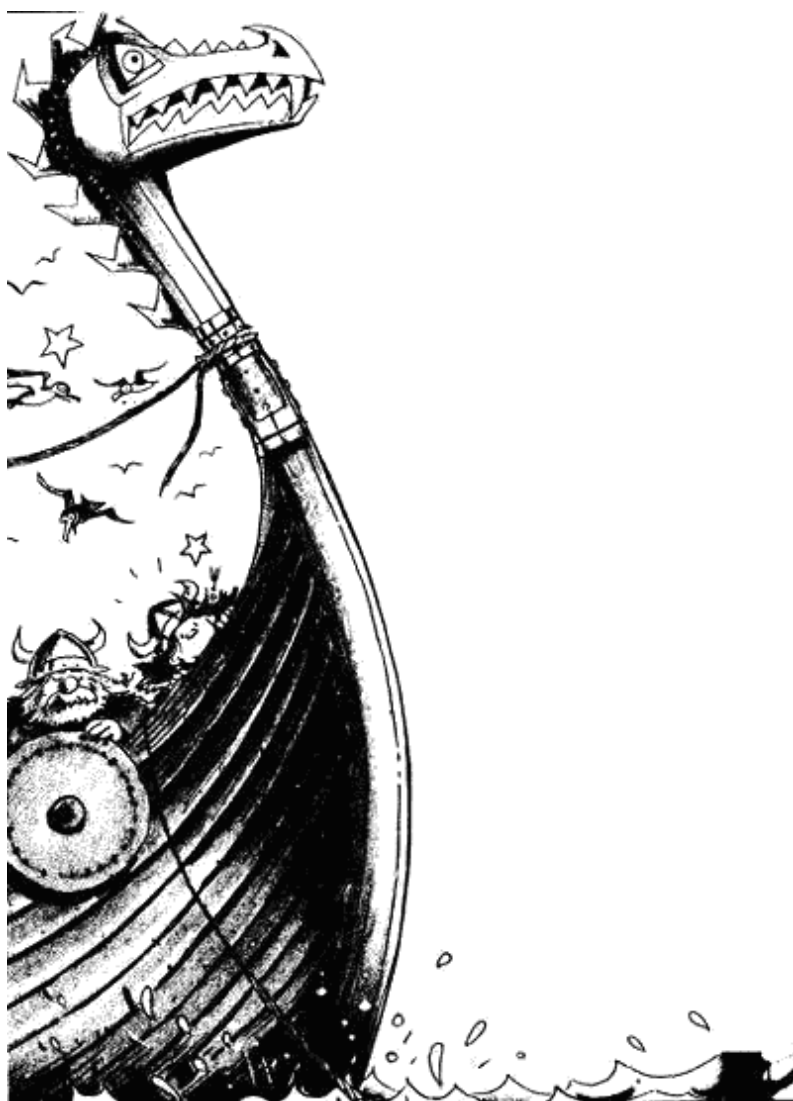
— Или може би го е яд, че не може да тръгне с нас, а остава тук с жените, децата и страхливците — засмя се друг.

Околните също се засмяха гръмко. Настроението беше много добро.

— Тръгваме! — изкомандва Лили с пълен глас.

Шалът ѝ се развърза, вятърът го понесе и го отнесе бързо навътре в морето.

— Дракони и мълнии!

Едва бяха тръгнали и вече се чуваха ядосани възгласи. Но тогава и тя забеляза, че краката ѝ се бяха намокрили. В кораба явно имаше дупка. Мъжете се ядосваха, защото за първи път им се случваше

подобно нещо. Как можеше да има дупка в прекрасния им викингски кораб.

— Да се връщаме! — изкомандва Лили.

Платната се прибраха и руля се завъртя.

— Какъв срам! — негодуваха мъжете.

— Нека да вземем някой от малките кораби! — предложи един от тях.

Те не искаха да се откажат толкова бързо от начинанието си.

— Как е възможно това? — попита някой. — Корабът не може да се е разбил на сушата.

— Това трябва да се разследва! — извика друг.

— Хайде, да започваме да изгребваме водата! — намеси се Лили, която беше поела командването. — Не искаме да се удавим, преди още да сме тръгнали, нали?

Тя раздели екипажа на две групи. По-яките мъже поеха греблата, а по-сръчните се заеха с изгребването на водата. Мъжете бяха толкова шокирани, че драконовият кораб — тяхната гордост — имаше дупка в палубата, че се подчиниха на Лили, без да се съпротивляват. Те започнаха да гребат толкова бързо, че скоро стигнаха сушата, докато другите изсипваха ли, изсипваха вода.

Но какво беше това нещо скрито в сандъка?

Изненада!

— Я да видим, кой е това? — извика един от мъжете и извади от сандъка една мокра топка.

— Но това е Хелге Страхливият!

— Пусни ме, грубиян! — извика момчето и започна да рита с крака. — Трябваше да дойда с вас, щом ще търсите баща ми! И бях сигурен, че нямаше да искате да ме вземете.

— Точно така — потвърди Лили и се зарадва, че малчуганът беше доказал смелостта си.

Един от мъжете каза това, което мислеха всички:

— Май синът на вожда не е чак такъв страхливец, за какъвто го мислехме!

Хелге се втурна към Лили и се вкопчи за крака ѝ. Беше го страх от вълните и покачващата се вода. Лили сложи ръка на рамото му.

На брега ги чакаха Гунар и Ласе. Те бяха забелязали, че корабът се беше върнал. Гунар видя и Хелге, който гордо му махаше с ръка.

— Има дупка в кораба — извика Лили.

— Как е възможно това? — попита Гунар, когато всички слязоха на сушата. — Това не може да е станало по нормален начин. Трябва да се разследва.

— Нямаме време — отвърна Лили. — В момента на небето няма никакви облаци, а за да напътствам екипажа се нуждая от гледка към звездите. Трябва да се възползваме от възможността.

— Пътуването ви е под лоша звезда — измърмори мрачно Ласе. — Трябва да се откажете. Боговете са срещу вас.

— Не е вярно — възпротиви се Лили. — Няма да се уплашим от такава дреболия. Ще тръгваме.

Ласе отново се опита да ги разубеди. Май беше много суеверен и навсякъде виждаше знаците на Боговете. Но нито мъжете, нито Лили го слушаше. Той започна против волята му да им помага да прехвърлят хранителните запаси в един по-малък кораб. При това изръмжа:

— Щом е така, трябва да дойда с вас. Нали съм ви вожд и нося цялата отговорност!

Гунар взе Хелге на ръце.

— Ти ще останеш тук — каза той и искаше да добави още нещо, но малкият се отскубна от него и се вкопчи в Лили.

— Не! — извика той.

Гунар не го беше виждал никога толкова енергичен и решителен.

— Мисля, че трябва да дойде — каза Лили. — Нали става въпрос за баща му? Аз ще се грижа за него.

— Тогава идвам и аз. Нали става въпрос за приключения? — обади се Гунар и реши да пренесе Хелге в кораба, но той продължаваше да се притиска в крака на Лили:

— А аз ще се грижа за Лили. Нали е единствената жена на борда? — каза гордо той.

Пътешествениците тръгнаха наново с двама нови пътника на кораба, който не беше толкова голям и красив, но предстоящото приключение повдигаше духа на мъжете. За съжаление вятърът беше отслабнал и викингите трябваше да гребат. Лили стоеше най-отпред и указваше посоката. Морето беше много спокойно и малкият Хелге се осмели да се покатери на драконовата глава на носа на кораба. Той започна да размахва дървения си меч срещу залязващото слънце.

— Не знам — обърна се замислено Гунар към Лили. — Ако знаех, че е невъзможно, щях да си помисля, че някой иска да саботира пътуването ни.

Лили го погледна и отвърна:

— Възможно е...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Корабът, който се носеше по спокойното море в посока към залеза, се казваше „Морски вълк“. Мъжете подвикваха равномерно, докато гребяха. Лили стоеше на носа. Беше сложила на главата си шлема на бащата на Хелге, който Гунар ѝ беше дал. Викингите ѝ бяха обяснили, че те носят шлемове малко или много за красота. Те бяха иначе много опасни по време на битка, защото копието на противника можеше да заседне между рогата на шлема.

Лили се наслаждаваше на слънцето, което се беше превърнало в червена топка, към която бавно се приближаваха. Скоро щеше да потъне на хоризонта.

Добре беше, че майка ѝ си мислеше, че Лили е при Мона. Така можеше наистина да се наслади на това морско пътешествие и не трябваше да се притеснява, че трябва да се върне навреме. При тази мисъл, ръката ѝ неволно се плъзна в джоба на панталона ѝ и потърси мишлето. То беше там и щеше със сигурност да я отведе вкъщи. Гласът на Хелге я извади от размишленията ѝ:

— Имаш ли още една вълшебна риба за мен?

— Вълшебна риба?

— Преди малко я глътнах от страх, защото много се изплаших, когато мъжете ме намериха.

Лили се досети. Тя му помогна да се качи на главата на дракона на носа на кораба и му даде още една дъвка.

— Ще е по-добре, ако отидеш да си легнеш. Никой не знае колко дълго морето ще остане толкова спокойно. А така вълните ще те унесат в сладък сън.

Хелге я послуша и полегна до един от сандъците с храна, които бяха разхвърляни навсякъде из кораба. Той беше значително по-малък от предишния и те трябваше непрекъснато да прескачат сандъците, а и място за спане не се намираше лесно.

— Трябва само да дъвчеш, не да гълташ вълшебната риба — предупреди Лили малкия си приятел, преди той да си легне.

Когато тя видя първите звезди на небето, Хелге спеше вече спокойно. Най-накрая се видя и Полярната звезда. Тя нагласи щита така, че той да сочи към звездата и показа посоката на мъжа на руля. Там някъде трябваше да е течението, което трябваше да следват, докато се разсъмнеш. Лили се загледа с надежда към хоризонта, въпреки че ставаше все по-тъмно. На всеки три минути проверяваше с щита, дали посоката все още беше вярна. Тя правеше така, че звездата на щита да съвпадне с истинската звезда и над нарисуваните вълни тя посочи посоката, която трябваше да следват.

— Дано вълните да не са толкова страшни и големи, колкото са нарисуваните на картинката — окуражи се Лили.

Усети как започна да ѝ се доспива. А и равномерното подвикване на мъжете я приспиваше още повече, но нямаше как да им каже да спрат. Нали трябваше да гребат, а и не можеха да си позволят да

почиват. Беше Й малко чудно, че Ласе я беше оставил да показва посоката, защото той най-много се беше смял на това, че едно малко момиче щеше да намери изгубилия се вожд. Да не би сега да си беше променил мнението и да й имаше вече доверие? Но Лили нямаше време за ненужни разсъждения. Имаше съвсем други грижи.

— Така се надявам да се появи вятър, за да можем да плаваме с платна! — каза тя тихо на себе си. — Така екипажа ще може да си почине, защото нощта едва сега започва.

Не след дълго желанието на Лили се сбъдна. Вятърът духаше точно в посоката, която беше задала тя. Викингите разпънаха платната и „Морски вълк“ започна бясно да пори вълните. Мъжете се отпуснаха изтощени. Ласе ги разпредели да караулят. Някои можеха да поспят, а други трябваше да следят курса на кораба. Лили не искаше да заспива. В никакъв случай не трябваше да изпуска момента, в който щяха да достигнат до големите вълни. Само така щеше да разбере, дали навигацията й беше правилна. С помощта на вятъра напредваха много по-бързо, като плавно се носеха по морската шир. Пълната луна се отразяваше във водата, която приличаше на сребърен килим, който свършваше някъде на хоризонта. Това беше един наистина прекрасен миг. Мъжете мълчаха. От време на време Лили контролираше курса и даваше знак на мъжа на кормилото. Хелге беше сложил глава върху крака на Гунар и двамата похъркваха сладко.

— Значи това е Северно море — прошепна Лили и се загледа в звездното небе. — Не ми се мисли, че утре пак ще съм в детската си стая. При нас няма такова небе.

Погледът й се плъзна далече по сребърния килим. Какво беше това? Малко по-нататък се виждаше водна пяна. Риф ли имаше там? Като протегна ръка тя посочи на кормчията вълните. Той й направи знак да не се притеснява. Лили му показа вълните върху щита и той кимна.

— Юхууу! — зарадва се тя. — Какво умно момиче си само! — каза тя сама на себе си. — Юхууу! Юхууу! Юхууу!

Малко след това навлязоха във вълнението. Лили му се наслаждаваше безгранично! Но когато сандъците започнаха да се носят насам-натам по палубата, тя се разтревожи. Дали корабът нямаше да се обърне? Всички се събудиха и по лицата им наистина беше изписана

тревога. Дали корабът щеше да издържи на напора на страховитите вълни? Някой даде команда да се свият платната. Нужна беше всяка ръка. Понеже Лили нямаше представа с какво можеше да помогне, се скри зад един сандък и прибора и Хелге в палтото си, като се мъчеше да го успокои. Но той така или иначе не я чуваше, защото виковете на мъжете и шума на вълните заглушаваше думите ѝ.

— Останете където сте и се хванете здраво за нещо! — заповяда им Гунар.

Нищо друго не му се разбра. Вятърът, който досега им беше помагал в пътуването, се беше превърнал в техен враг. Мъжете се бореха с платното. Ръцете им започнаха да кървят, докато се опитваха да навият въжетата. Бурята беше станала толкова силна, че корабът се люшкеше без цел и посока. Вълните ставаха все по-високи. Корабът непрекъснато ту се изкачваше нагоре, ту падаше надолу, носът пореше водата така, че Лили имаше чувството, че никога повече нямаше да изплуват. Огромно количество вода заливаше „Морския вълк“, като че ли го нападаха. Четирима от мъжете се бореха с руля, за да избегнат най-лошото.

— Кога ще свърши всичко това? — извика Лили сама на себе си.

Тя бръкна в джоба си, напипа мишлето и беше на косъм да каже заклинанието за магическия скок. Но в този момент се поколеба. Не можеше да остави сам треперещия от страх Хелге. Той така се беше вкопчил в нея, че чак я болеше. В този момент ги заля и първата огромна вълна. Лили усети тежестта на водата, която я притисна. Въпреки че вълната веднага се отдръпна, цялата палуба беше във вода. Лили извади Хелге изпод палтото си и го вдигна нависоко, за да не се удави. В същото време трябваше да се държи здраво за въжето на един сандък, защото всичко, което не беше здраво закрепено, беше отнесено в морето. Лили не разбираше нищо от крясъците, които се чуваха. Мъжете гребяха вода с шлемовете си, защото ако ги залееше още една вълна, преди да са успели да изгребат водата от палубата, това щеше да бъде краят им.

— Ще се справите! — подкрепяше ги тя.

Тя се мъчеше да надвика вятъра и рева на бурята, за да преодолее страха си. Не можеше да помага, защото трябваше да се грижи за Хелге. Този, който се осмелеше да се разхожда по кораба, щеше да загине. Лили имаше чувството, че морето вреше и кипеше. Изведнъж бурята утихна, сякаш някой я премахна с магическа пръчка.

Стана тихо, чуваше се само поклащането на сандъците, защото вълните не можеха да утихнат толкова бързо. Корабът не можеше да се управлява, защото руля се беше счупил и се въртеше като въртележка. Без вятър платната не можеха да се използват, а мъжете бяха прекалено изморени, за да гребат. Без да казват нито дума, Лили усети, че всички бяха много облекчени. Опасността беше преминала.

— Три пъти ура за нашия „Морски вълк“! — извика Гунар след дълга пауза и мъжете потупаха въодушевено кораба така, все едно беше кон.

Дори Хелге се осмели да излезе изпод палтото на Лили. Мина доста време, докато корабът окончателно спря да се клатушка. Лили погледна към небето. По него все още имаше облаци и не се виждаше никакво съзвездие. Изведнъж тя се сети, че имаше компас! Защо не го беше използвала по-рано? Можеше да види посоката още преди бурята. Беше глупаво от нейна страна! Как беше могла да го забрави? Сега трябваше да чака, докато се покажат звездите, или слънцето. То щеше да се вижда дори и през облаците и тя щеше да се ориентира.

— Мъже, чуйте ме! — взе думата Ласе. — Сега, след като се спасихме от бурята, трябва да се връщаме. Тор, богът на бурите, ни е сърдит, защото тръгнахме на толкова безсмислено пътуване. Трябва да се връщаме, преди да ни сполети още една буря!

Екипажът не беше съгласен. Чуха се различни гласове, които се противяха:

— Не, трябва да продължим!

— Толкова сме близо до целта!

— Никога няма да оставим вожда ни в беда — извика някой.

Никой не си направи труда да обърне кораба към вкъщи. Лили май беше заразила викингите с нейното въодушевление. На Ласе не му остана нищо друго, освен да се признае за победен.

От изтощение мъжете полегнаха на сандъците, защото Лили им каза, че ще могат да продължат едва на разсъмване. Но кой се наслаждаваше най-много на принудителната почивка? Разбира се, че това беше Хелге. Той подскачаше сред сандъците и дразнеше всички. Лили се засмя, защото това ѝ беше познато. Така усмихвайки се, тя се унесе.

Нямаше представа колко дълго беше спала, когато я събуди внезапен вик:

— Човек зад борда!

О, не! Кой ли беше това? Хелге! Всички скочиха на крака, защото всяка секунда беше от значение. В тази леденостудена вода човек не можеше да оцелее дълго. За щастие слънцето се показа и мъжете можеха по-добре да виждат, къде беше Хелге. Когато го откриха, Лили поиска да скочи зад борда, но Гунар я спря:

— Стой, ти не можеш да го спасиш! Така можем да ви загубим и двамата. Трябва да приближим кораба. Дръж Хелге под око и показвай посоката, за да можем да го настигнем. За щастие той може да плува много добре.

Мъжете взеха да гребат, а Гунар им даваше напътствия, накъде да обърнат кораба, за да стигнат до Хелге. Но корабът се управляваше

трудно, защото вълните все още го люлееха. При всяко поклащане, Лили губеше момчето от поглед.

— Хелге, ние идваме! — викаше тя. — Дръж се, ще те спасим.

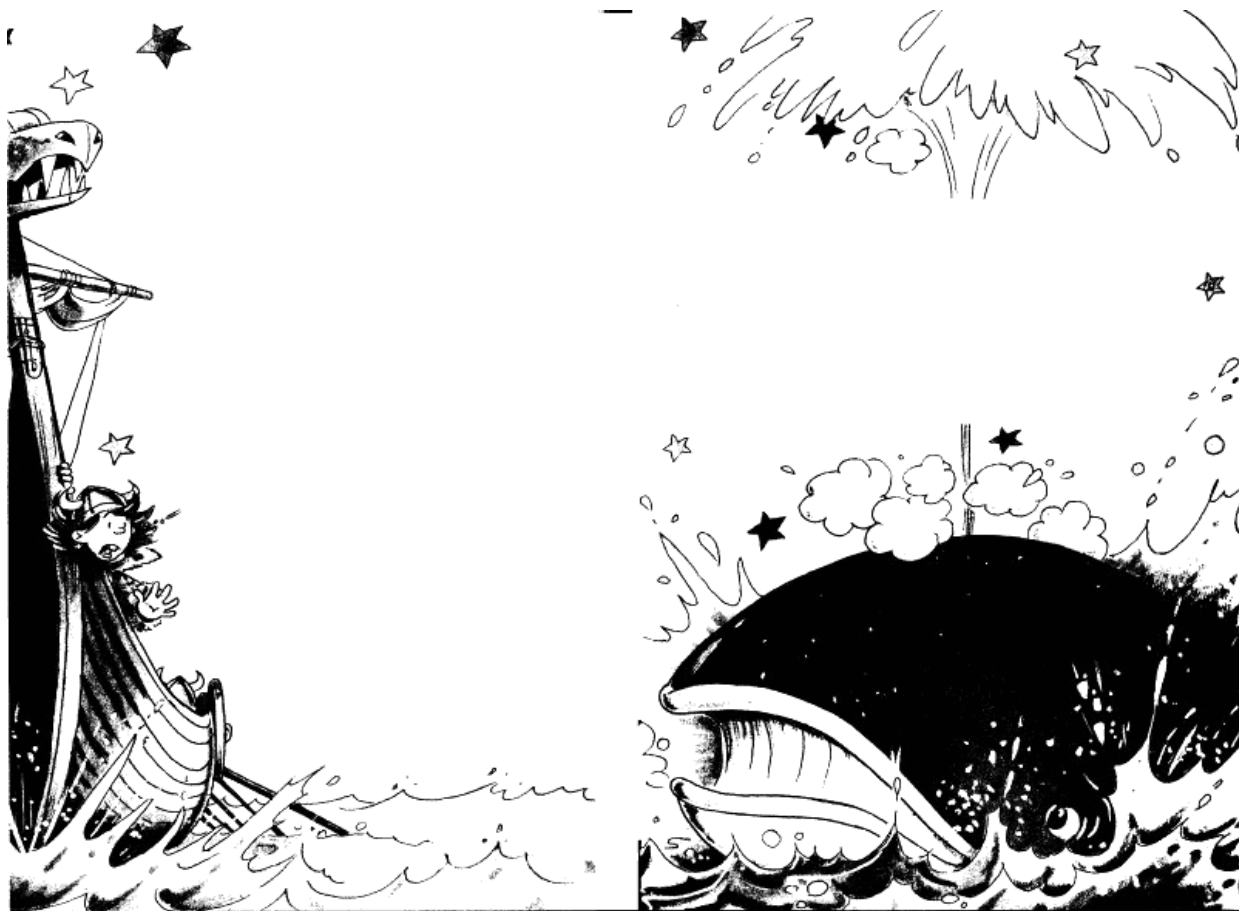
Мъжете гребяха като луди, а Лили беше отчаяна. Колкото и да се напругаха, момчето се отдалечаваше все повече. На нея ѝ се искаше да грабне греблата от ръцете на мъжете и сама да започне да гребе, но Гунар я спря.

— Трябва да не го изпускаш от очи, защото ако не го виждаме, той е загубен!

Тогава се случи нещо невероятно! Съвсем близо до кораба се появи кит. Беше точно между Хелге и кораба. Само това липсваше! Изведнъж той изхвърли нагоре фонтан от вода във въздуха. Лили беше чувала за това само от книгите. Беше много впечатлена. Тя започна да ръкомаха, за да изплаши кита като междуременно крещеше с пълно гърло:

— Изчезвай! Махай се от пътя, защото не виждам нищо! Трябва да спасим малкия ми приятел, иначе той е загубен!

Лили не можа да повярва на очите си. Огромното животно наистина се отдръпна. Всички видяха Хелге, който се опитваше да се спаси. И тогава се случи нещо невероятно: съвсем бавно китът изплува изпод Хелге. На Лили ѝ спря дъха. Да не би да искаше да го изяде? — ѝ мина през главата. Но що за глупост беше това? Кътовете ядяха водорасли! Само след секунда Хелге лежеше на сухо върху кита, който го доближи до кораба и момчето успя да се качи на борда.

Лили не знаеше какво да каже. Викингите също. Дори и най-опитните мореплаватели не бяха виждали подобно нещо. Всички посрещнаха Хелге въодушевено и с радостни викове. Само Лили все още се взираше в кита. Дали не ѝ беше намигнал с огромното си око? Съвсем предпазливо тя погали животното, преди то да се гмурне в дълбините на океана. Лили чуваше възгласите на мъжете, които посрещнаха Хелге като герой, като че ли бяха много далече от нея. Замечтано тя продължаваше да следи огромната сянка във водата. Беше видяла истински кит и то толкова отблизо... а и той беше последвал командата ѝ... тя все още не можеше да осъзнае какво ѝ се беше случило. Тогава китът се появи за последен път, пръсна един висок фонтан във въздуха и преди да се потопи, ѝ помахаша за сбогом с огромната си перка.

— Желая ти всичко хубаво! — извика тя след него.

Мъжете все още потупваха Хелге по рамото.

— Да живее нашият Хелге! Той язди кит! Кой би си помислил, че е способен на такова нещо? — викаха те и го подхвърляха във въздуха.

На момчето му се зави свят, но въпреки всичко му беше много приятно да му се възхищават. То се изкачи на носа на кораба върху драконовата глава и каза:

— Беше като детска игра! И вие щяхте да се справите!

Всички се засмяха и в този момент иззад облаците се появи слънцето, като че ли и то се радваше.

Лили побърза да вземе щита и да определи посоката, в която трябваше да продължат. Един от викингите застана на руля, а другите спуснаха платната. „Морският вълк“ можеше да потегли. За по-сигурно Лили извади и компаса си, за да провери посоката. Така нищо не можеше вече да се обърка. В суматоката със спасяването на Хелге никой не се беше сетил да попита, как така той беше паднал във водата?

А и той не смееше много-много да разказва, че си мислеше, че някой го беше блъснал. Дори и в момента тази мисъл му се виждаше нереална. Кой би искал да му причини това? Затова реши да забрави.

И наистина, за радост на Лили към обяд на хоризонта се появи земя, откъм която се виждаше пушек от вулкан.

— Исландия, идвам! — извика Лили въодушевено.

След обяд се появи група от острови. Малко по-късно всички забелязаха един мъж, който отчаяно махаше за помощ върху скалите. Това беше бащата на Хелге. Беше жив!!!

Що за посрещане само! Всички ликуваха и подмятаха във въздуха ту Лили, ту вожда. Радостта беше безгранична. Викингът беше прекарал много години на този безлюден остров, беше се изхранвал с риба и всеки ден се беше къпал в топлите извори.

Викингите се бяха скупчили около него и слушаха с интерес историята на неговото оцеляване. От време на време се чуваха възклицания или на радост, или на гняв, като някои потупваха оцелелия толкова силно по раменете, че той отскачаше назад.

— Бяла мечка да не те застига!

— Медузи и раци!

— Да не стане рибата ти сладка!

Само един от викингите не се радваше. Това беше Ласе. Той се опитваше да се скрие между сандъците на кораба, но не му се отдаваше. Дори и преди разказа на бащата на Хелге, на всички им беше станало ясно, защо новият вожд се беше опитвал на всяка цена да провали експедицията на Лили. Беше се осмелил дори да направи дупка

в кораба и да хвърли Хелге през борда. Беше направил всичко това, с цел да накара мъжете да се върнат назад.

Ласе имаше всички основания да се страхува от това пътуване. Чрез него истината щеше да излезе на бял свят и той щеше да бъде опозорен. Той беше блъснал бащата на Хелге от скалите, за да може да стане вожд. Но за щастие викингът не е бил загинал, а само ранен. Когато се е свестил след няколко часа, всички са си били тръгнали. Не му е останало нищо друго, освен да напише послание върху щита си и да го пусне в Северно море. За нещастие мъжете бяха повярвали на Ласе и никога не се бяха върнали на острова, който беше донесъл толкова нещастие на бащата на Хелге.

Всички бяха ядосани на предателя, но и на тяхната глупост, понеже бяха повярвали толкова лесно на думите на Ласе.

— Веднага трябва да му се отнеме викингския шлем — извика един от мъжете.

— Трябва да го закачим да виси на мачтата с главата надолу — обади се втори.

— Трябва да го затворим до живот и да го държим само на хляб и вода.

Но бащата на Хелге ги успокои. Той искаше Ласе да се изправи пред съда и да отговаря за действията си. Мъжете не бяха доволни. Те искаха справедливостта да възтържествува веднага. Но вождът им не се беше променил: беше все така мъдър и справедлив. Добре, че си го бяха намерили!

Лили беше решила да използва момента, че никой не я гледаше и да „прескочи“ обратно в детската си стая. Мъжете бяха задълбочени в разговора със стария си нов вожд, радваха се лудо, ядосваха се на моменти и плачеха. Гледката беше наистина трогателна. Но Лили щеше да изчезне също толкова ненадейно, както се и беше появила.

Тя се сбогува само с Хелге. Потупа го по рамото и каза:

— Вече никой няма да ти казва Хелге Страхливия!

— Да, със сигурност — усмихна се момчето. — По-скоро ще ме нарекат Хелге Безстрашния, който успя да язди кит.

— А когато пораснеш, ще станеш много добър вожд, воин и страховит викинг! — отвърна Лили.

Хелге се въодушеви при тази мисъл, усмихна се и каза:

— Кой знае, може враговете ми да ме нарекат Хелге Страховития!

— Кой знае... — засмя се Лили и прегърна за последен път малкия си приятел.

Даде му остатъка от дъвките и се скри зад една скала.

ЦАВУШ!

Лили намери щита на бащата на Хелге в леда. Със сигурност той беше стоял там хилядолетия. За Лили това беше страхотна изненада.

Това е една хубава идея, която може да се използва за рождени дни, пиратски или викингски партита. Лили имаше намерение да използва този трик на рождения ден на Леон. Той е подходящ за малки подаръци, които могат да бъдат намокрени. Тази година Лили ще подари на брат си една малка пластмасова фигурка на викинг, която мисли да опакова по следния начин:

1. Лили намира една пластмасова кутия, в която викинга пасва добре. Пълни една четвърт от нея с вода и я оставя във фризера за няколко часа, за да замръзне.

2. След това поставя фигурката върху леда, напълни кутийката догоре с вода и я поставя за втори път във фризера. Това отново трае няколко часа. Но Лили я оставя за по-сигурно да престои цяла нощ.

3. За да освободи част от фигурката от леда, Лили я залива с малко топла вода.

4. Подаръкът трябва веднага да бъде подарен, за да не се разтопи опаковката. Това е подарък, който не може веднага да бъде разопакован. Изисква се търпение, докато ледът се стопи.

Издание:

Книстер. Лили Чудото и страхливият викинг

Немска. Първо издание

ИК „А&Т Publishing“, София, 2009

Редактор: Елена Петкова

Илюстрации: Ил. Биргит Рийгер

ISBN: 975-954-9436-56-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.